

Γιατ' ἔχει, Ναύαρχε, πολὺν καιρὸ ποῦ περιμένει
 ἔρ' ἀετὸ ὄσαν κ' ἐσὲ 'στὸ κῦμα γὰ προβάλη.
 Ἡ δόξα τὴν 'κακόμαθε καὶ πάντα λυπημένη
 μ' ἔρα πικρὸ παράπονο κτυπίζεται 'στ' ἀκρογιάλι.

Ἦέ της πῶς ρίζωσε βαθεζὰ ἢ 'λευθερζὰ ἢ νέα
 'στὴ γῆ ποῦ τὴν ἐπότισαν τὰ αἵματα τοῦ γένους,
 κ' ἔχει ψηλὴ, 'περήφανη κορφή, τὸ βασιλέα,
 ἄρθος βασίλισσα γλυκερά, βλαστοὺς χαριτωμένους.

ὦ! θάλλθη θάλλθη, Ναύαρχε, ἡ μέρα ἡ ἁγία,
 ποῦ ὁ πόθος της ἐγέννησε ναύαρχους σὰν κ' ἐσέρα.
 Εἶν' ἡ Ἑλλάς ἠφαίστειο, κ' ἐνῶ κοιμᾶται κρύα,
 ἔξαφρα σεζέται καὶ βροντᾷ κλ' ἀστράφτ' εἰκοσιέρα.

Ποζὸς ξέρει τούτη τὴ στιγμὴ ἐδῶ ποῦ σὲ κτυτάζει
 ὁ Κωσταρτινός μας ἐσὲ τὸν ἥρωα πατέρα,
 ποζὰ ἡ καρδία του ἱερὰ ὑπόσχεσι σοῦ τάζει!...
 ὦ! θάλλθη, θάλλθη, Ναύαρχε, ἡ ἄγρια 'κείνη μέρα!

Ἰω. Γ. Φραγκιάς

ΣΚΕΨΕΙΣ

Τὸ ἀσφαλέστερον μέσον, δι' οὗ ἡμπορεῖς ν' ἀπαλλαγῆς τῆς
 γυναικὸς ἢν ἐβαρύνθης, εἶνε νὰ ἀμφισβητήσης τὴν ἡλικίαν της.

Αἱ ὠραῖαι γυναῖκες καὶ οἱ βασιλεῖς νομίζουν ὅτι τὰ πάντα
 τοῖς ὀφείλονται.